

и е карала да трѣпери цѣлия французки народъ! Кой не знае, най-сетиѣ, разврата, въ който е билъ оплулъ цѣлия царски родъ и придворнитѣ, и безумното разкошество на царетѣ и тѣхнитѣ придворни, които изчерпали всичко, каквото ималъ народа, до като го оголѣли. „Богъ забавя,

ала не забравя“ казва една пословица. „За грѣховетѣ на бащитѣ и дѣдитѣ обикновено заплащатъ синоветѣ и внуцитѣ“. Разказътъ е трагиченъ, но крайно поучителенъ. Той се повтаря всѣкидневно въ живота и тежко на ония, които не могатъ да зематъ урокъ отъ него. . . .

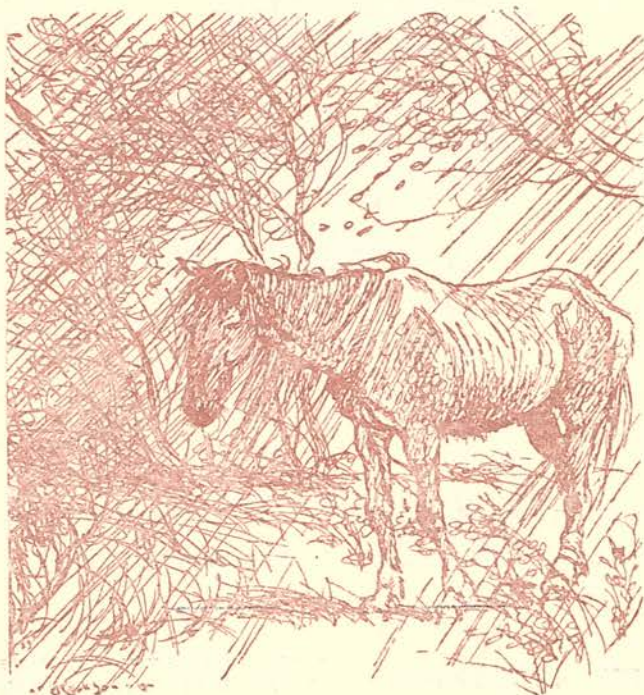
Л и с и ц а и к о н ъ .

(Приказка изъ „Братя Гримъ“ — за дѣца).

Единъ селенинъ ималъ работливъ конь; ала съ врѣме — коньтъ остарѣлъ, измършавѣлъ и станалъ некадѣренъ за работа. Намислилъ селенинътъ да не му дава вече храна и му рекълъ: „Е коньо, тебе те вече не бива за работа, но пакъ ще те съжаля и ще ти дамъ убѣжище, стига само да можешъ да ми примамишъ единъ лъвъ!“ Рекълъ му тия думи и го изпждилъ на полето. Коньтъ се нажалилъ, станало му тжно и тежко и тръгналъ изъ гората, безъ пжтъ, дано си намѣри нейдѣ подслона за отъ лошо врѣме. Ей насрѣща му иде кума лиса и го запитва: „Какво си увисналъ тѣй жално глава и си забродилъ тадѣва самъ-саминичкѣ?“ — „Ахъ, отвърналъ коньтъ, скжперничеството и вѣрността не могатъ подъ единъ покривъ да живѣятъ; забрави

мойтъ стопанинъ какъ вѣрно му слугувахъ толкова години наредъ, и сега, като нѣмамъ вече сили да тегля плуга, не иска да ме храни, ами ме пропжди“. — „А за утѣха не ти ли рече нѣщо?“ — пита лисицата. — „Лоша бѣ утѣхата, — ако сполуча да му примамя единъ лъвъ, рече той, то щѣлъ да се съгласи да ме остави у дома си; но какъ мога азъ това да сторя?“ — „Азъ ще ти помогна“, дума лисицата, „ти само легни, протегни си краката и се пристори на мъртавъ“. Коньтъ изпълнилъ всичко, каквото му рекла лисицата, а лисицата отишла при лѣва, който лежалъ наблизу и му рекла:

„Въ гората лежи мъртавъ конь, ела съ мене да те нагостя съ тлѣстѣ обѣдъ.“ Лѣвътъ тръгналъ слѣдъ нея, и когато приближили до коня, лисицата рекла: